

[Lynnerup Nielsen.]

ved den sociale lovgivning. Men det har jo vist sig, at vor sociale lovgivning i tiden fra 1945 og indtil nu er blevet forringet, og en oprustning af de dimensioner, som her er foreslået, vil gå ud over den sociale lovgivning, så vi nærer inger tvivl om, at også de dårligst stillede i vort land må bære deres store tribut til denne militarisering.

Vi kommunister har den opfattelse, at den oprustning, der nu og i fremtiden skal forvandle landet til militærstat, ikke tjener hverken den frihed eller sikkerhed, som man taler så smukt om, men vil komme til at tjene det modsatte. Den oprustning og den blokpolitik, som vort land slår ind på, vil tjene de kræfter, der ønsker krigen og ser sine interesser netop deri. Vi kommunister erkender, at krigsfaren er tilstede, men vi ved også, at samfundssystemer, der hviler på en kras monopolkapitalisme, altid, nu som før i tiden, har været årsag til krigene. Der har været krige, før der opstod socialistiske stater i verden. Nu hører jeg, at den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), faktisk begrundet sin ændrede stilling til oprustningen med, at der må føres et korstog mod Kominform. Ja, det må vel forstås sådan, at korstoget gælder hele den socialistiske verden og dermed også Sovjetunionen. Det tør nok antydes, at det ikke ligger på linie med det ærede medlems opfattelse, da han skrev sin bog „Marchen til venstre“. Det ærede medlems marcheretning har fået en stærk højreretning, og den tid er måske ikke så fjern, hvor han kan komme i marchtrit med Franco i Spanien.

Denne oprustning tjener ikke fredens formål, og når man nu vil forsøge at skyde os kommunister i skoene, at vi ikke skulle være ærlige i vort fredsarbejde, vil jeg sige, at vi har netop grund til nu som tidligere at arbejde for freden, og vi føler os sikker på, at de socialistiske samfundssystemer, som vi stræber frem imod, i en fredelig udvikling landene imellem nok skal bestå deres prøve i den tid, der kommer. Det virker derfor mærkeligt, at man både her i det høje ting og udenfor i pressen og radioen og i alle udtryksmidler er nået dertil, at det skal udlægges som en forbrydelse at tale om fred i dette land. Vi kan ikke undgå at mærke os, at vi med Atlantpagten er indspundet i et net, der tjener krigsformål. Vi mærker hensigten, men vi lader os ikke forstemme. Vi vil i tiden fremover fortsætte vort fredsarbejde.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg skal ikke fordybe mig i de betragtninger, som det ærede medlem fru Elin Appel fremsatte heroppe for lidt siden, men jeg ønsker dog at gøre en enkelt bemærkning i anledning af det ærede medlems udtalelse om, at det kunne ikke være rigtigt at tage parti i spørgsmålet om Korea. Jeg kan ikke lade være med at forestille mig, hvad konsekvensen af en sådan tankegang kan føre til rundt omkring, bl. a. hvis det var Danmark, der stod i Sydkoreas situation, og andre lande begyndte at fundere over, hvorvidt man kunne tage parti eller ikke tage parti.

Så vil jeg iøvrigt beskæftige mig en lille smule med den den dårlige samvittigheds oratoriske opmarch, vi har oplevet her fra det kommunistiske partis side. Der er jo sagt så mange ting til mig og rettet så mange spørgsmål, at det vil være helt umuligt for mig at svare på det hele, og jeg tror heller ikke, det ville have nogen synderlig interesse.

Jeg synes, det vil være rimeligst, at jeg først beskæftiger mig en smule med det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der nu forsøgte at forklare, at der ikke var beviser for, at det var Nordkorea, der startede angrebet. Jeg må nu først i selve spørgsmålet om Korea sige, at jeg tror ikke, den betragtning er holdbar, at det drejer sig om et indre anliggende. Såvidt jeg kan se, drejer det sig om, at en af De Forenede Nationer oprettet og anerkendt stat har været udsat for et angreb. Jeg kan ikke se, at det forsåvidt er sagen vedkommende, hvilke gruppevækkende skildringer man måtte kunne finde af forholdene i Sydkorea. Jeg skal ikke bestride, at der kan være meget at være utilfreds med vedrørende Sydkorea, men selvom man er utilfreds med forholdene i et land, kan det dog vel ikke, i hvert fald ikke for os andre, retfærdiggøre et væbnet angreb. Jeg vil nok sige: Hvor endte vi henne, hvis en sådan moral og betragtning skulle gøres gældende?

Derfor synes jeg, at det kan vi lade ude af betragtning og så se på det spørgsmål, hvem der angreb. Her meddelte det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at den første beretning fra FN-kommissionen ikke sagde andet end, hvad man havde fået meddelelse om fra Syngman Rhee. Der foreligger jo for det første en senere rapport, hvori man anmoder De Forenede Nationer om at gribe ind, der foreligger dernæst en tidligere rapport, som udtrykkeligt og detaljeret gør opmærksom på, at man ikke har kunnet iagttage tegn på, at man i Sydkorea forbedrede angreb, og man gør opmærksom på en